

darbuotojams mokėti kelionės laiko kompensaciją ir dienpinigius, atsižvelgiant į tai, kad pagal taikytinas nacionalinės teisės nuostatas komandiruotas darbuotojas visą komandiruotės laiką traktuojamas kaip esantis tarnybinėje kelionėje, taigi turi teisę gauti kelionės laiko kompensaciją ir dienpinigius?

6.2. Ar SESV 56 ir 57 straipsniai ir (arba) Direktyvos 96/71/EB 3 straipsnis aiškintini taip, kad pagal juos nacionaliniam teismui draudžiama nepripažinti galimo darbo užmokesčio skirstymo į kategorijas, kurį jo valstybėje sukūrė ir taiko kitos valstybės narės įmonė?

6.3. Ar SESV 56 ir 57 straipsniai ir (arba) Direktyvos 96/71/EB 3 straipsnis aiškintini taip, kad pagal juos kitoje valstybėje narėje įsisteigusiam darbdaviui leidžiama priskirti darbuotojus prie tam tikrų darbo užmokesčio kategorijų, nors darbo vietos valstybės kolektyvinėje sutartyje numatytas kitoks skirstymas, ir darbo vietos valstybės teismas turi tą skirstymą pripažinti arba ar priimančioji valstybė narė, į kurią darbuotoją komandiravo kitoje valstybėje narėje įsisteigęs paslaugų teikėjas, gali paslaugų teikėjui nurodyti, kurių nuostatų jis turi paisyti priskirdamas darbuotojus prie darbo užmokesčio kategorijų?

6.4. Ar Direktyvos 96/71/EB 3 straipsnį, atsižvelgiant į SESV 56 ir 57 straipsnius, reikia aiškinti taip, kad pagal jį būsto išlaidos, kurias turi padengti darbdavys pagal 6 klausime nurodytos kolektyvinės sutarties 6 straipsnį, ir maisto talonai, kuriuos pagal darbo sutartį išsipareigoja suteikti kitoje valstybėje narėje įsisteigęs paslaugų teikėjas, laikytini su komandiruote susijusių išlaidų kompensacija ar jie priskirtini prie minimalių užmokesčio normų sąvokos, kaip ji suprantama pagal 3 straipsnio 1 dalį?

6.5. Ar Direktyvos 96/71/EB 3 straipsnį kartu su SESV 56 ir 57 straipsniais reikia aiškinti taip, kad sprendžiant klausimą dėl akordinio darbo užmokesčio, kelionės laiko kompensacijos ir dienpinigių darbo vietos valstybėje galiojanti visuotinai taikoma kolektyvinė sutartis laikytina pateisinama viešosios tvarkos pagrindais?

2013 m. liepos 17 d. pareikštas ieškinytis byloje Europos Komisija prieš Rumuniją

(Byla C-405/13)

(2013/C 260/68)

Proceso kalba: rumunų

Šalys

Ieškovė: Europos Komisija, atstovaujama P. Hetsch, O. Beynet, L. Nicolae

Atsakovė: Rumunijos Respublika

Ieškovės reikalavimai

— Pripažinti, kad nepriėmusi 2009 m. liepos 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2009/72/EB dėl elektros energijos vidaus rinkos bendrųjų taisyklių, panaikinančios Direktyvą 2003/54/EB⁽¹⁾, 2 straipsnio 1 punkto, 3 straipsnio 5 dalies b punkto, 7 ir 8 dalių, 9 dalies c punkto, 5 straipsnio, 7 straipsnio 4 dalies, 9 straipsnio 1–7 dalių, 10 straipsnio 2 ir 5 dalių, 11 straipsnio 8 dalies, 13 straipsnio 4 dalies ir 5 dalies b punkto, 16 straipsnio 1 ir 2 dalių, 25 straipsnio 1 dalies, 26 straipsnio 2 dalies c punkto, 31 straipsnio 3 dalies, 34 straipsnio 2 dalies, 37 straipsnio 1 dalies k, p ir q punktų, 3 dalies b ir d punktų, 10–12 dalių, 38 straipsnio 1 dalies, 39 straipsnio 1, 4 ir 8 dalių bei I priedo 1 punkto nuostatas įgyvendinančių įstatymų ir kitų teisės aktų arba bet kuriuo atveju apie šias nuostatas nepranešusi Komisijai, Rumunija neįvykdė išsipareigojimų pagal šios direktyvos 49 straipsnio 1 dalį.

— Pagal SESV 260 straipsnio 3 dalį nurodyti Rumunijai mokėti periodinę baudą už pareigos pranešti apie visas Direktyvą 2009/72 perkeliančias nuostatas pažeidimą, atitinkančią 30 228,48 EUR už kiekvieną vėlavimo dieną nuo sprendimo šioje byloje priėmimo dienos.

— Priteisti iš Rumunijos bylinėjimosi išlaidas.

Ieškinio pagrindai ir pagrindiniai argumentai

Terminas perkelti direktyvą į nacionalinę teisę baigėsi 2011 m. kovo 3 d.

⁽¹⁾ 1996 m. gruodžio 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 96/71/EB dėl darbuotojų komandiravimo paslaugų teikimo sistemoje (OL L 18, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 5 sk., 2 t., p. 431).

⁽¹⁾ OL L 211, p. 55.